

„NEODOLATELNÝ KOKTEJL ZBRANÍ, GANGSTERŮ, POLOŮ A MONSTER...“
BEN AARONOVITCH

PAUL CORNELL ZHOUBA LONDÝNA

ARGO

**PAUL CORNELL
ZHOUBA LONDÝNA**

PAUL CORNELL
ZHOUBA LONDÝNA

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

© Argo, 2019

Copyright © 2012 by Paul Cornell

Translation © Veronika Volhejnová, 2019

Cover art © Pavel Trávníček, 2019

ISBN 978-80-257-2827-7 (váz.)

ISBN 978-80-257-2954-0 (e-kniha)

*Pro Caroline,
že to se mnou vydržela*

JEDNA

Costain vstoupil do obchůdku u benzinky a zarazil se, protože tam klidně stál Quill a ani se nesnažil předstírat, že si vybírá čokoládu. Costain zamířil k toaletám a Quill vykročil okamžitě za ním, jako by mu bylo jedno, jestli si toho někdo všimne. Costain se na něj těsně přede dveřmi ohromeně podíval. Pak se ohlédl po svém SUV, které nechal stát venku – Mick a Lazlo právě plnili nádrže prvních dvou aut. Ne, nikdo se nedívá. Zavřel za sebou a Quillem dveře.

Stáli v zavřené kabině. Prkénko bylo totam, mísa ucpaná, všechno strašně smrdělo a jediná holá žárovka vydávala přízračně bílé světlo. Byla tu taková zima, že se jim kouřilo od pusy.

„Co to kurva ten Toshack dělá?“ zeptal se Quill příliš nahlas.

„Nevím.“

„Nevím, *pane*.“

„Nevím, *pane*. Mám odrecitovat ještě hodnot, oddělení a příjmení, kdyby si Lazlo třeba přišel dát šluka?“

Quill se zatvářil dotčeně, jako by se mu za celý jeho život žádný seržant neodvážil odporovat. Další slova zřejmě volil pečlivě a vyslovil je naštěstí skoro šeptem. „Uvědomujete si vůbec, jak dlouho už děláme na Operaci Goodfellow? Už čtyři roky, od chvíle, co jste se dostal do gangu Táty Dříče. A možná jste tam měl taky skončit. Protože si tu vezete zadek v Toshackově zlatém traktoru, vedete celý tenhle konvoj či co to je, a on se chová, jako že nám každou chvilku zdrhne na letiště.“

„Nezdrhne.“

„Jak to víte, když nemáte tušení, co vlastně dělá?“

„Protože někoho hledá. Říkal, že pojedeme od jednoho domu ke druhému.“

„Takže víte, co dělá. Předtím jste tvrdil, že ne.“

„Myslel jsem tím, že nevím, co dělá, jako v širším smyslu, *inspektore*. Nevím, koho hledá – nebo proč. Odjel sám a nenašel ho – nebo ji –, tak se vrátil do Bermondsey a rozhodl, že nás s sebou vezme všechny. Chová se dneska jako cvok, pořád si hraje s bouchačkou. A posloužil si ze zásob.“

„Cože?“

„Pudr. Koks.“

„Jo *takhle* – chce si na Silvestra udělat dobře, jo?“

„U něj je to prvně. Zeptejte se druhého agenta, jestli chcete.“

„Dneska nechci vidět nic nepředvídatelného.“

„No, co *vy* chcete –“

Quill položil Costainovi prst na rty. „Šéfové nutí superintendentku Lofthouseovou, aby tohle všechno *okamžitě* ukončila, rozumíte mi? Teď právě jste *vy* hlavní tajnej, hlavní UC nejneúspěšnější operace, co SCD 10 kdy v hlavním městě vedla, a o tenhle titul, synku, je sakra velká rvačka. A ono to kladivo *dopadne*, když ne dneska, tak zítra nebo pozítří. Došly nám prachy a těm nahoře trpělivost, takže se zase spojojí jen s malýma rybama. Toshack se nám znova vysměje, zase se vykroutí ze všech obvinění a do basy půjde jen pár jeho poskoků, pěšáků, prostě samá mřenka, ale ze žraloků kurva ani jeden! Všechno riziko, co jste vy a Sefton za ty poslední čtyři roky podstoupili, a všechna dřina vašich kolegů na oddělení bude v podstatě úplně na nic. A jestli se to stane, tak to pěkně odnesete, to vám slibuju. Tak co mi povíte?“

Costain si olízl rty. *Jdi do prdele*, měl chuť říct. *Myslíš, že nevím, o co ti jde? Chceš mi ten průšvih hodit na krk. Odnesu to tak jako tak.* Vše, co se odbude touhle šílenou schůzkou, pro kterou Quill ani nemá řádnou záminku, by se dalo vyřídit letmou předávkou nebo mrtvou schránkou. A nikdy předtím se taky Costainovi nestalo, že by operaci řídil inspektor, který vůbec zná jeho tvář. To, že tentokrát klasického řídicího mít nebude, mu vysvětlili tím, že Lofthouseová dělá věci po svém a že má shora velkou svobodu, protože Toshackovi už toho tolik prošlo. Jenže teď na něj Quill naschvál tlačí. Přinutil se zhluboka nadechnout a pak mu došlo, že to byla chyba. Koks v něm řádl a napovídal mu, že tady má navrch on, jenomže on věděl, že dalším účinkem je

taky stihomam. Neměl podle čeho poznat, co je pravda a co ne, ale když se Quillovi podíval do očí, věděl, že mu už nemůže věřit. „Neprchá na letiště. Já to *vím*. Můžete to Lofthouseové tlumočit jako názor prvního UC.“

„Sefton je tu s vámi. Myslí si totéž?“

Co chceš slyšet? „Jasně že jo. Teď máme šanci. V tom svém současném stavu může Toshack každou minutou začít mluvit – od koho bere, o kontaktech a tak – a já bych měl být u něj a poslouchat. Místo toho s váma trčím *tady* –“

„A přitom jste si zatím vedl tak skvěle, co? Jedete v jeho autě a získal jste si k němu přístup a vůbec, jenže za ty čtyři roky kvalita informací –“

„To chcete naznačit, že si mě koupil?“

„Ale no tak, sluníčko, tohle na mě nezkoušejte. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo říct něco tak neuváženého o džentlmenovi karibského původu... který by mě okamžitě hnal před DPS.“

Kdybych měl pistoli, tak mu ji teď přimáčknu k čelu, jen abych viděl, jak se potí! „Už jsem se vám to snažil vysvětlit. On nemluví o mrtvolách, kterých se zbavil, o dodávkách, o tom, jakým způsobem pohltil jiné gangy. Když je něco takového potřeba vyřídit, tak na to jde sám a *nikoho* s sebou nebere. Asi si na to najímá lidi zvenčí, ale po nikom takovém jsme zatím nezachytili ani stopu. Nikde nekolují ani žádné drby, a je mi jasné, že nic nebylo ani z těch deseti nebo kolika pokusů o kontakt, o kterých jste mi nic neřekli, poněvadž jinak byste tu nebyl.“

„No jasně.“

„Tak proč si myslíte, že zrovna já jsem selhal, pane?“ Schválně se vrátil k mírnému guyanskému přízvuku, jak to dělá hodně vojáků, když chtějí působit jako tvrdáci. *Beng! Quilla to odhodilo o kus zpátky. Beng!*

„No protože jste křivák.“

„Sefton vám to *všechno* může potvrdit.“

Jenže Quill se jako obvykle nehodlal o Seftonovi vůbec bavit. „Jste křivák, povídám, a Lofthouseová vás vůbec neměla vybrat.“ Quill sáhl do kapsy obrovského starého svrchníku, který byl cítit po mentolkách, a vylovil záznamník značky Nagra. Vážně, klasickou starou Nagra, tak

oblíbenou v minulém století. „Být vámi, tak bych měl dost silnou motivaci využít poslední šanci.“

Costain se na přístroj dlouze zadíval. „Nevím, kdy budu mít šanci ho zapnout.“

„No tak to udělejte hned.“

Beng! Druhá možnost je sklonit hlavu. Kurva. Ať jde do prdele. Costain pověsil bundu na háček na dveřích, vytáhl si košili z kalhot a připnul si Nagru na zádech k pásku. Celé roky už nic takového nepoužíval, ale vzpomínal si ještě, jak neohrabané tyhle mrchy jsou. Našel malý háček na horním konci přístroje a přecvakl ho do polohy Zapnuto. Pak zastrčil košili zpátky a dával si přitom dobrý pozor, aby se háčku nedotkl podruhé. Přerušované nahrávky nemají soudci rádi.

„Jsem policista ve výkonu služby,“ řekl a díval se přitom do očí Quillovi, který zřejmě příliš nevěřil, že si jeho UC vzpomene na předepsaná slova, „pro účely této operace budu vystupovat pod jménem Anthony Blake. Na žádost soudu můžu předložit služební průkaz. Dnes je 31. prosince, dvacet dva hodin nula čtyři minuty, a právě jsem zapnul nahrávání.“

Quill na něj kývl. „Kazeta má dvě hodiny,“ prohlásil. „Poslední šance – pro nás všechny.“ Odsunul zástrčku na dveřích. „Jestli podezřelý vyrazí na letiště...“ A protože si vzpomněl na magnetofon, udělal směrem ke Costainovi jen gesto a s nepřátelským pousmáním ukázal nahoru.

Tak se postarám, abys to odskákal s ním.

Když Quill odešel, dopřál si Costain ještě minutku. Nacákal si do obličejové ledovou vodu, až zalapal po dechu. *Quill ho schválně navezl do takové situace, aby nemohl uspět. Potřebuje obětního beránka a chce Costaina potopit. Ale ne, ne, nevzdávej to. Zvládneš to. Na něco přijdeš.*

Vyšel na promrzlý dvůr, od pusy mu šla pára. Konvoj SUV túroval motory a z jejich otevřených dveří bylo slyšet tepavý rytmus grimeu. Pořád dokola se vracel sample z The Clash: „London Calling“. Oba Asiati u pokladen je s obavami pozorovali.

Z prvního auta vylezl Rob Toshack s pistolí v ruce. Bylo mu zřejmě už jedno, kdo ji uvidí.

Asiati se okamžitě kryli.

Toshack byl v obličeji rudý a zpocený. Třásl se jako starý kůň. Costain na vteřinku napadlo, jestli někde neuvidí ležet Quillovu mrtvolu.

Nesmíš mít strach. Strach tě zabije. Costain se přinutil nechovat se jako skrývajícím se, zahanbený zrádce, ale jako hvězda tohohle filmu. Drsný, povzbudivý soundtrack z aut, a teď ten chlapík s pistolí, který ho znepokojeně sleduje, ne jako zrazený – ani zdaleka ne –, jen netrpělivý a trochu ztracený, poprvé ve svém dobře ochráněném životě... Ne, tohle není chlap, co zrovna někoho zastřelil.

„Už jsem začínal mít strach, Tony,“ vysvětlil Rob Toshack. „Máme málo času.“

„Cože?“ Costain došel ke dveřím prvního auta a zazubil se na šéfa. Hvězda filmu, to ano, ale nikdy tragéd. Spíš třídní klaun, který se vždycky snaží rozptýlit napětí a jednou ho to možná bude stát krk. „Byl jsem se jenom vysrat.“

Řítili se londýnskou nocí k severnímu okruhu, přibližně někam k Neasdenu. Mick musel tu a tam prudce strhnout volant, aby se vyhnul dírák. Na Silvestra takhle pozdě večer toho moc nejezdilo. Rob v autě topil tak, že už všichni seděli jen v košilích. Seftonovi se nějak povedlo přestěhovat se do prvního auta a seděl teď vedle Costaina. Což bylo kurva prostě perfektní. Druhý UC se tvářil, jako by měl o Roba starost, k čemuž se ten jeho kulatý ksichtík černého moderátora dětských pořadů skvěle hodil. Klídek, jo? Budem všichni kamarádi a zarapujeme si spolu!

Costain se po něm neochotně podíval. Hleděl mu do očí o zlomek vteřiny déle, než by měl, a potěšilo ho, když viděl, jak Sefton začíná reagovat. *Co je?* Costain se zase podíval po Robovi, po té znepokojené opilecké tváři; svaly, kterými se normální lidé usmívají, se zdály slabé a neužívané. Tenhle nedostatek napětí spojoval povolené tváře s neurčitými očima. Král Londýna, vůbec první v dějinách. Dokonce i staří gangsteři, třeba Krayové a Richardsonové, museli počítat se soupeři. Toshack si nadělal prachy na drogách a děvkách, na skoro zázračných loupežích ve skladech a kontejnerech, na krádežích výkonných aut. On byl ten, pro koho spadla z nákladáku. Nebo přesněji řečeno, zmizela

z něj. A to, co se dražilo z kartonových krabic v prázdných skladištích ospalých městeček na jižním pobřeží, to bylo obvykle taky Toshackovo.

Během posledních deseti let smetl všechny svoje soupeře, nebo, to ještě spíš, je pohltit. Jeho území zahrnovalo všech třiatřicet obvodů, a to v době, kdy i ty nejorganizovanější zločinecké sítě považovaly něco takového za příliš náročné. Pravidelně se stávalo, že za ním přicházeli vojáci těchto sítí, donášeli na své šéfy a hlásili, kde se dnes budou počítat pytle prachů. Každý totiž věděl, že jak se jednou dostane do Toshackova OCNka, do jeho sítě, bude mít navrch a nikdo po něm nebude střílet. V takové situaci pak Rob jejich šéfovi udělal smírnou nabídku, podloženou nějakou tou výhružkou. Detaily takových dohod tajil i před svým vlastním nejužším kroužkem, pochlubil se vždycky jen výsledkem. Menší šéf pak nabídku přijal a ztratil se. Vždycky.

To ti jeho neuvěřitelně schopní žoldáci.

O to divnější bylo, že dnes Rob vyrazil na válečnou stezku se svými vlastními lidmi.

Tím, jak Toshack přijímal vojáky ze spousty různých gangů, se jeho OCN lišila od většiny ostatních. Skládala se z lidí, co se znali od školky, a přitom byla různorodá – asi jako když se v televizním pořadu smí naznačit, že někdo dealuje heroin, ale běda, kdyby to vypadalo třeba jen trochu rasisticky. Costain a Sefton se do sítě dostali, když Toshack převzal gang Táty Dříče, a přidali se k Shivovi a Mickovi a Lazlovi. Úplné Spojené národy. Rob se o ně staral, ať to byly půjčky, nebo uhlažování různých cestiček, a taky s nimi občas vedl rozhovory mezi čtyřma očima, které začínaly zděšením a končily whisky a dobrými radami muže, který vám pohledem sděloval, že tohle všechno už má za sebou taky.

Costain se rád cítil svobodný. „Já jsem člověk, co nemá žádnou karму,“ řekl jednou Robovi během takového hovoru u whisky. „Lidi si myslí, že jsou na kdeco nějaký zákony, jenže u půlky věcí je to blbost. Člověk si může dělat, co chce, jenže většina se prostě bojí.“

„Tak to ti podepíšu, Blakey,“ kývl tehdy Rob a cinkl svou sklenkou o jeho.

Costain miloval svobodu, kterou mu Rob dával. Svobodu člověka, který si ještě může dovolit naftu pro celou flotilu SUV. Svobodu člověka,

který není obět. Jenže teď ho na zádech tížilo břímě, které může znamenat konec jich obou. Tak či tak, zlaté časy nejspíš dneškem končí. Costain se podíval na hodinky. Kazeta mu vydrží... dokdy? Do půlnoci? Schoval si něco stranou na dobu, až se z tohohle vyvlíkně, a jen doufal, že na to ani jedna strana nepřišla. Nebyl by už čas shrábnout to a zmizet?

„Co kdo zaseje, to taky sklídí,“ prohlásil Rob. Pak se otočil a podíval se na Costaina a Seftona. „No, ale ono to vždycky není pravda, co? Nebo nemusí být.“

Costain stiskl rty, protože se mu při těch slovech náhle vybavila vzpomínka. Nasadil mu ji ale do hlavy Quill. *On vždycky tušil, že to jednou odnese. Protože je křivák.* Ta vzpomínka vypadala takhle: naklání se k jistému Sammymu Cliffovi, informátorovi, který zase jednou fňuká, jak je mu ze sebe samotného zle, a nadává si nejhoršími výrazy. „Jenže ono nejde o to, jaký jsi,“ uklidňuje ho důvěrně, tónem laskavého učitele ze starých filmů, „ale jaký bys *mohl* být. Jeden ze slušňáků – jeden z nás. Bojovat za dobrou věc, proti nadvládě gangů. Řekl bych, že je načase, abych ti přidal krycí jméno, kamaráde. Dostal jsem pět náhodně zvolených, chceš si vybrat?“

Sammy zavrtěl hlavou. Nedokázal se netvářit dychtivě, jako by hodně stál o to být pojmenován.

„Myslím,“ prohlásil tehdy Costain, „že ti budu říkat Tygrí tlapa.“

A pak si vzpomněl, co se stalo krátce nato; oběšený Sammy Cliff, spálené zbytky jeho nohou, jeho obličej.

Costain tu vzpomínku zase zahnal. „Ne,“ řekl. „To máš pravdu, Robe.“

„No, to podle toho,“ vložil se do toho Sefton. „Podle toho, jak se to myslí. Jak to přesně myslíš, šéfe?“ Costaina napadlo, jestli neví o Nagře a jestli teď v rámci své geniální strategie nezačne klást spousty *otázek*. Což UC normálně nikdy nedělají.

„Myslím to tak, že jsem posledních deset let *zasel* dost, a zatím ještě nic nesklidil. A ani nesklidím, Blakey, Keve, Micku. Já se z toho tentokrát taky dostanu, jako vždycky.“

„O tom žádná, Robe.“

„Tohle všechno mám díky svému bratrovi. Jo, všechno díky němu.“ Tiše se zasmál, snad jakési ironii, kterou Costain sám nechápal.

„Nehodlám to pustit z ruky.“ Stiskem tlačítka stáhl okénko, takže dovnitř vletěl mrazivý vzduch, a vystrčil ven ruku s pistolí. Vystřelil do vzduchu a páčil dál, v absurdně pravidelných časových intervalech, jako by mával střelajícím praporem. Možná čekal, že konvoj za ním ho napodobí. Costain však neslyšel nic. Představil si, jak kulky dopadají na ulici mezi dvojdomky pod nadjezdem. *Tohle* je důkaz pravé svobody. Cítil však, že Sefton má tu drzost dělat si starosti, bát se a zlobit se kvůli tomu.

Rob zavřel okno a znova se k nim se smíchem otočil. „Pardon, kluci, mám kapku nakoupíno, tak jsem se dneska rozjel. Tohle jsem kdy si dělal kolem obchodních středisek v Peckhamu, víte, chodil jsem tam s poloautomatem. Výloha kšeftu, co se stavěl na zadní, beng! Sklenáři mě tenkrát milovali. Strhával jsem nálepky těch jejich samozvaných hlídek a řekl jsem jim, že už neplatěj, a nikdy je tam znova nedali, protože ze mě měli všichni strach. Tos u nás ještě nebyl, Blakey. To jsem byl jen já sám... a pořád *jsem* v tomhle městě jen já sám a nikdo na mě nemůže.“

A zase ten Sefton. „No to jo, šéfe. To tak nějak všichni bereme jako ložený, ne? Tak proč mluvíš o tom, že by mělo něco končit?“

Costain div neskřípal zuby – další otázka. Když někdo začne mluvit, tak ho dotazy jen ruší. Ty do normálního klábosení nepatří. Leda vyvolávají další otázky. Sefton byl Quillův miláček, jenže teď se ten sráč mrňavá choval jako naprostý amatér.

Rob ale najednou začal ječet na řidiče Micka: „Tady to je, honem, támhle!“ Sjeli na odbočku a zbytek konvoje musel troubit a nutit jiná auta prudce uhýbat z cesty, aby stačil šéfa sledovat.

Costain zahlédl plynovou nádrž a úhledné domky, některé ještě s vánočním osvětlením. Usoudil, že jsou někde kolem Wembley. Jako kluk sem jezdíval na kole; řádky domečků s malými zahrádkami, zastíněné obřím stadionem a špinavými levnými supermarkety. Malí lidičkové ve stínu zboží. Rob zatím dirigoval řidiče Micka podle mapy na mobilu, ale zakrýval si ji rukou. Ani teď nechtěl, aby někdo věděl, kam jedou.

Hlučně zahrnuli za roh, kolem hranaté hospody, před kterou stál dav kuřáků. Ti je jásavě zdravili, aniž věděli, proč vlastně jásají. Byla to za

tři ulice první hospoda, která nebyla zavřená a zabedněná. Zahnuli na-
levo do postranní uličky.

„Támhle ten,“ ukázal Rob. „Zaparkujte slušně. Nezničte zahradu.“

Předměstská ulice byla plná aut, a tak „slušně“ znamenalo zaparkovat
ve druhé řadě. Z jednoho domu vyběhl majitel a volal, že pak bude po-
třebovat s autem odjet, ale Rob směrem k němu neurčitě mávl pistolí
a chlapík honem zmizel vevnitř. Takhle to tedy dnes vedou. Costain cí-
til, že ostatní jsou taky pro. Konečně se se šéfem dostanou trochu do
akce, místo aby s ním jen popíjeli. Rob vedl své vojáky ke dveřím jed-
noho domu. Seskupili se před vchodem, připravení jít do toho.

Rob zazvonil. Pak ještě dvakrát. Obrátil se k nim. „Můžete někdo –“

Vojáci se mu vrhli na pomoc. Ten veliký Rusák se pokusil vyrazit
dveře jedním kopnutím. Rozletěly se napotřetí a všichni vtrhli dovnitř.
Costain se držel zpátky a Sefton s ním – jestli se bude střílet, ať to zač-
ne před nimi.

Vevnitř se ale gang rozhlížel v prázdné a promrzlé hale a v kuchyni
bez vybavení a s rozbitými okny do zahrádky. Vepředu v obýváku le-
žel na zemi prošlapaný koberec a stěny zežloutly cigaretovým kouřem.
„To vypadá, že tady nikdo nebydlí,“ podotkl Mick. „Ani squatteři ne.“

„Já vím, jak to vypadá, Michaeli,“ odsekl Rob. „Prostě to tu prohle-
dejte.“

Vysypávali tedy šuplíčky vyložené novinami, nakukovali pod tu tro-
chu nábytku, co tu zbyla, a vůbec řádili v domku, který vypadal, jako
by mohl patřit jejich babičce. Rob sám šel nahoru a Costain se Sefto-
nem – jeho věrní nohsledi – s ním. Prázdné pokoje. Nic. „A co vlast-
ně hledáme, šéfe?“ zeptal se Sefton. *Pořád samé otázky.*

„Děláme kravál,“ odpověděl Rob a zvýšil hlas, jako by mluvil ke
stropu. „Aby bylo jasné, že jsme tady a že je nás na výběr víc než dost.“
Popadl pušku a pažbou vyrazil padací dveře, které vedly na půdu. Vel-
cí chlapi mu pomohli nahoru. Za chvíli byl ale zpátky. „Vylezte
tam,“ ukázal na dveře, „a trochu to tam prohrabte.“ Rob prošel kolem
Costaina a ten se mu pozorně zadíval do tváře. Šéf vypadal jako někdo,
kdo sem přišel s nadějí a pak ji ztratil.

Costainovi se povedlo prohledávat jednu ze zadních místností v su-
terénu o samotě. Pak se otočil a zjistil, že vstoupil Sefton, ale nikdo

jiný. Slyšeli, jak po domě pokračuje pátrání, rychlé a nedbalé, protože všichni vojáci napínali uši, kdy zaslechnou sirény, jak se blíží, aby jim odřízli už tak omezenou ústupovou cestu. Sefton za sebou zavřel dveře. „Jak na to chceš jít, šéfe?“

„Jak tribunál může slyšet ze záznamu, požádal jsem pak nadřízeného, aby mě informoval o svých plánech...“

Costain se na Quillova chlapečka chvíli koukal a pak mu nehlučně poslal vzdušný polibek. Sefton na něj jen zíral. Ohromilo ho nejspíš, že Costain pochopil, jak čeká na každou jeho chybu, jak vypočítavě neutrální hlášení asi posílá, jak ho potápí jen v detailech. Quill přece neřikal, že druhý UC potvrdil jeho verzi, ne? Costaina potěšilo, že Seftona konečně dostal. „Já bych si starosti nedělal. Ty budeš v pohodě.“

„Takže nechceš, abych na Toshacka zkusil... něco konkrétního... seržo?“

Někde v domě křikl Rob osobně: „Konec! Další adresa!“

Quill seděl na zadním sedadle neoznačeného BMW a vysokou rychlostí se vracel na Gipsy Hill. Vedle něj seděl jeho seržant Harry Dobson a mluvil do vysílačky. „Helikoptéra využila toho, že se Toshack zastavil na té adrese ve Wembley, a doplnila palivo,“ sdělil Quillovi. „Teď se vrací ke sledování podle toho čipu, co má u sebe Sefton.“

„Řekni mu, že jestli je ztratí, tak si zalítá už leda tak s dětskou helikoptérkou na hraní.“

Harry nadzvedl obočí. „No, to se stane tak jako tak, Jimmy. Tohle je poslední operace, služba se ruší a posádky jdou předčasně do důchodu. To je totéž jako s tou Nagrou, co se ti povedlo sehnat, když nebylo nic jiného. Hrajeme prostě třetí ligu. Tak já mu zavolám, co mu vzkazuješ, jo?“

„Ale jdi do prdele,“ zavrčel Quill. Harry s ním spolupracoval už v době, kdy ještě oba sloužili v uniformě. Quillovi se líbilo mít někoho, na koho může rvát, aniž to mělo nějaké důsledky.

„Vážně dáváš Costainovi ještě jednu šanci?“

„Ne, jen jsem chtěl toho hajzla motivovat. Až tohle skončí, tak poletí. A poženu ho před disciplinárku, pokud to půjde. Každý den o polední pauze vyřizuju kousek potřebného papírování. Mám se aspoň na